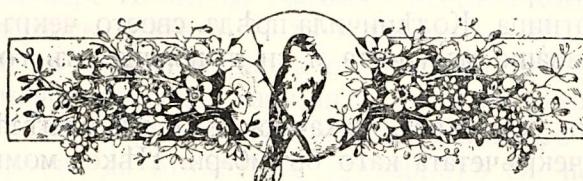


Лѣтѣ прѣзъ хубави ясни дни пѣсенъта на чучулигата е особенно приятна. Птичката пѣе отъ ранно утро и често дори и слѣдъ залѣзването на слѣнцето. Обикновено тя пѣе хвѣрчайки, но пѣе и каца на въ нивата, най-вече вечеръ. Чучулигата прѣкарва нощта въ полето. Азъ никога не съмъ виждалъ чучулигитѣ да се събираятъ при отлетяване на голѣми орляци. Тѣ отлитатъ прѣзъ течение на септемврий, когато въ тихия и прохладенъ въздухъ вредъ се разнася есененъ дъхъ, — признакъ, че лѣтото се е свѣршило и нѣма да има вече топли дни.

Листъ се откъсне отъ врѣхнитѣ вѣйки на дѣрвото и бавно пада въ нозѣтѣ ти. Врана плѣсне крилѣ току надъ главата ти, изграчва три пжти, скрива се задъ дѣрветата и пакъ всичко затихва. А въ далечината се вижда хоризонтътъ, потъналъ въ побѣлѣлъ димъ мъгла. Тамъ бѣрзокрила чучулига размахва крилѣ и отлиза къмъ югъ.

Горка-Горчица.



ПОЙНА ПТИЧКА.

В' моята зелена градинка
Мило птиченце живѣе,
Подъ разцѣфнала люляка
Звѣнка пѣсенчица пѣе.
Звуците му сребробистри
Се разливатъ въ ширинето:
Ту проекватъ, ту замиратъ
Тамъ на воля в' вишнинето.
Прѣцѣвтя ще дѣхавъ люлякъ,
Красно лѣто ще прѣмине,
И моята пойна птичка
В' край далеченъ ще замине!

Прѣв. Г. Стояновъ.